

Arrest

nr. 107 844 van 31 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LIEVENS loco advocaat V. VEREECKE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 10 juni 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 28 juni 2013.

1.3. Op 10 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Saida. U bent een sjiitische moslim en u heeft een aantal jobs uitgeoefend in Libanon. Sinds uw kindertijd tot 2007 was u lid van een groepering die behoorde tot de Hezbollah. Van 2006 tot 2009 werkte u als informant voor de Hezbollah verantwoordelijke in Saida, A.(...) A.(...) K.(...). U moest belangrijke informatie vergaren bij uw vrienden die behoren tot de soennitische al Mostaqbal beweging in Saida. In 2009 besluit u om te stoppen met uw activiteiten. A.(...) A.(...) K.(...) aanvaardt dit niet en u wordt met de dood bedreigd en beschoten. U vluchtte naar België.

Op 24 december 2009 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Op 1 april 2010 werd er een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. België oordeelde dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van uw asielaanvraag aan de Griekse autoriteiten toekwam. Op 8 april 2010 werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Op 13 april 2010 werd de repatriëring die voorzien was naar Athene op 13 april 2010 opgeschort omdat u afstand van asiel deed en u verklaarde vrijwillig terug te willen keren naar Libanon. U ondertekende een document van IOM waarin uw intentie werd opgenomen om naar Libanon terug te keren. U zou aangedrongen hebben op een 'snel vertrek'. U bent echter nooit vertrokken, naar eigen zeggen omdat uw familie u telefonisch op de hoogte bracht van het feit dat u in gevaar verkeerde. In 2012 zou u Caritas benaderd hebben om vrijwillig terug te keren, echter u bleef in België omwille van dezelfde reden. In de jaren na uw aankomst werd u meermaals aangetroffen zonder papieren en u kreeg telkens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 februari 2013 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod omwille van het feit dat u over geen geldige documenten beschikt, u zich schuldig gemaakt heeft aan diefstal met geweld of bedreiging en hiervoor op 30 november 2011 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar voor 5 maanden effectief werd veroordeeld. Bovendien heeft u zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, een feit waarvoor u op 16 april 2012 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden en 2 maanden effectief werd veroordeeld.

Op 5 maart 2013 ontving u nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten nadat u na een verkeersongeval vluchtmisdrijf had gepleegd.

Op 6 juni 2013 werd u aangehouden naar aanleiding van 'intra familiaal' geweld, opzettelijke slagen en verwondingen en mondelinge bedreigingen. U werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge waar u op 10 juni 2013 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: identiteitsdocumenten uit Libanon, een doktersattest uit België en uit Libanon, artikels over de situatie in Libanon, een brief van uw vriendin en haar moeder, en twee klachten die u ingediend zou hebben tegen A.(...) A.(...) K.(...).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u gewerkt heeft als een informant voor de Hezbollah of de Saraya al Moqauwma, een subgroepering van de Hezbollah. Zo is het opmerkelijk dat u geen zicht kan geven op de werking van de Hezbollah in Saida, noch op hun activiteiten. U stelde gewoonweg dat u werkte voor 'A.(...) A.(...) K.(...)', een man van wie u 'slechts' weet dat hij belangrijk en machtig is binnen de Hezbollah beweging. U geeft zelf aan voor de rest niets over hem te weten (CGVS, p. 7-8, p. 11-12). Dat is bitter weinig informatie over de contactpersoon voor wie u gedurende drie jaar gewerkt zou hebben als informant. U heeft er bovendien geen idee van wie de directe baas is of de collega's zijn van A.(...) A.(...) K.(...) (CGVS, p. 7-8). U noemde weliswaar de naam van 'Hassan Nasrullah', echter het is algemeen geweten dat deze man de leider is van de Hezbollah in Libanon (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) en is dan ook geen specifiek antwoord op de vraag. U heeft er echter geen besef van wie de directe verantwoordelijken zijn van A.(...) A.(...) K.(...) en hoe deze man omringd werd. De volgende conclusies kunnen getrokken worden. U verklaarde informatie te verzamelen en aan deze A.(...) A.(...) K.(...) door te geven, maar u blijkt geen idee te hebben wie deze persoon is en hoe de informatie die u doorgaf gebruikt werd door de Hezbollah. U beweerde hieromtrent dat alles gebeurde in een grote 'geheimzinnigheid' en kunt slechts stellen dat ze namen van mensen willen weten, wat geen accuraat antwoord is op de u gestelde vragen (CGVS, p. 7-8). Van iemand die drie jaar lang spionage activiteiten heeft verricht en deze reden inroept voor een asielaanvraag, mag er verwacht worden dat hij meer kennis tentoon spreidt over de organisatie

waarvoor hij beweerde gewerkt te hebben. Daarenboven is A.(...) A.(...) K.(...) de centrale persoon in uw asielrelaas en kan er verwacht worden dat u veel informatie geeft over zijn persoon en zijn rol en taken binnen de Hezbollah. Uw onwetendheid kan in dit kader niet overtuigen. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw werk als 'informant' voor de Hezbollah beweging.

Er kunnen nog grotere vragen gesteld worden bij uw profiel als informant. Hoewel u verklaarde dat u in eerdere jaren ook al behoorde tot een beweging van de Hezbollah, is het opmerkelijk dat u geen informatie heeft over de dagelijkse en gewone werking van deze beweging (CGVS, p. 9-10). U verklaarde een 'gewoon lid' te zijn en dat u, behalve dan dat u op straat ging om te vechten, helemaal geen activiteiten had (CGVS, p. 10). Afgaande op de door u gegeven informatie, is het helemaal geen vaststaand feit dat u ooit actief was binnen deze beweging. Het loutere feit dat u de naam kan noemen van de voorzitter, die nu minister is, is weinig betekenisvol omdat deze persoon duidelijk bekend is (CGVS, p. 9). Deze vaststellingen zijn belangrijk aangezien men kan verwachten dat de Hezbollah niet met vuur ging spelen door iemand te rekruteren die nu niet bepaald uitermate politiek bevlogen was. Het is niet aannemelijk dat ze u zomaar vertrouwd hebben omdat familieleden van u lid waren van de Hezbollah of een verantwoordelijke functie in een ander deel van Libanon hadden daar dit niet betekent dat u er éénzelfde politieke opinie op na houdt (CGVS, p. 12). U stelt omwille van uw 'slecht gedrag' voor deze functie gekozen te zijn. Gezien uw slechte reputatie (uw 'slecht gedrag' en uw 'dronken staat'), is het niet aannemelijk dat u de meest betrouwbare kandidaat was voor dit werk in de ogen van de Hezbollah (CGVS, p. 12). De rol van een informant is immers dusdanig belangrijk dat het niet aannemelijk is dat zij geen vertrouweling zouden uitgestuurd hebben, of zij u geen degelijke opleiding zouden hebben gegeven (CGVS, p. 12). Immers, u naar een dergelijke opleiding gevraagd, antwoordt u uiterst oppervlakkig dat er u gezegd werd wat u moest doen, dat er een algemeen politiek beeld werd getoond van de situatie ten overstaan van de buurlanden en dat u op de hoogte gesteld werd over uw taken (CGVS, p. 12). Uw verklaringen over uw opleiding zijn opvallend summier. Het is immers niet geloofwaardig dat de Hezbollah iemand op pad zouden sturen zonder een gedegen opleiding en de garantie dat deze persoon te vertrouwen was. Nogmaals kan uw versie van de feiten niet overtuigen.

Voorts is het totaal niet aannemelijk dat uw vrienden bij de soennitische al Mostaqbal beweging zo loslippig zouden zijn over hun activiteiten tegenover iemand waarvan bekend was dat hij tot 2007 lid was van een jeugdgroepering van de Hezbollah (CGVS, p. 9, 10). Volgens uw verklaringen zouden uw vrienden u gevoelige informatie hebben doorgespeeld (CGVS, p.10). Dit zou niet altijd gemakkelijk geweest zijn en u gaf een voorbeeld van wapens die uitgedeeld werden onder de leden van de al Mostaqbal. Via een 'babbeltje' en een 'grapje' zouden uw vrienden u evenwel toch informatie hebben toevertrouwd (CGVS, p.13). Het is op zich al niet geloofwaardig dat uw vrienden al die jaren informatie zouden hebben doorgespeeld en dat u geen achterdocht wekte. U dan ook hierover vragen gesteld, ontwijkt u herhaaldelijk de vraag door te stellen dat ze u 'honderd procent' vertrouwden, dat jullie samen zijn 'opgegroeid', dat ze de informatie niet 'rechtstreeks' konden geven en dat u die informatie vroeg omdat u in de wijk woonde (CGVS, p. 14). Op geen enkele manier heeft u in al uw verklaringen aannemelijk gemaakt op welke manier u in staat was om gevoelige informatie te ontfutselen aan uw 'vrienden'. Zij moeten immers beseft hebben dat die informatie niet gedeeld mocht worden met anderen. Uit uw verklaringen blijkt een zeer groot gemak waarmee u aan die informatie kwam, wat echter in de context van twee groeperingen met tegenstrijdige belangen en visies niet aannemelijk is. Zelfs indien u mensen kende bij de al-Mostaqbal, dan nog moet het bijna onmogelijk geweest zijn om als buitenstaander aan gevoelige informatie te geraken. U bent er dan ook niet in geslaagd om uit te leggen hoe u gedurende de drie jaar dat u als informant gewerkt zou hebben deze informatie bekomen heeft. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat de leden van al-Mostaqbal niet extra oplettend waren met informatie naar uw persoon toe. U stelde dat u 'bevriend' was met een man die een hoge functie bekleedde bij de al-Mostaqbal en die u ongeveer dagelijks zag (CGVS, p. 13). Het is niet aannemelijk dat de andere leden en de leiders van de al-Mostaqbal niet nauwlettend uw vrienden in de gaten hielden of druk uitoefenden om de geheimhouding van de beweging te allen tijden in ere te houden. Gezien de door u beweerde achtergrond bij de Hezbollah, is het niet logisch dat u als buitenstaander de interne geheimen van de al-Mostaqbal te weten gekomen bent.

Verder lijkt u niet bijster veel te weten over de al Mostaqbal beweging in Saida. U noemt de naam van een parlementariër en twee bekende personen, echter u weet niet hoe de al Mostaqbal beweging in Saida georganiseerd is, de plaats waar u nochtans als informant werkte (CGVS, p. 11). U keert gewoonweg terug naar het feit dat u informatie kreeg van uw vrienden en die doorspeelde aan de Hezbollah (CGVS, p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat informatie over de hiërarchie en de personen die actief werkten voor de al-Mostaqbal onbelangrijke informatie was die u niet moest verzamelen. De informatie die u kreeg moet ongetwijfeld met de medewerkers te maken gehad hebben. Het is dan ook verbazingwekkend dat u geen beeld kan geven van de al Mostaqbal in Saida en zijn medewerkers. Uw verklaringen over uw profiel als informant verliezen andermaal grond.

Voorts is het niet logisch dat A.(...) A.(...) K.(...) u bedreigde met de dood omdat u zich zou kunnen aansluiten bij een andere groepering en nu informatie zou kunnen lekken over hem. Uit uw verklaringen is, zoals reeds vermeld, gebleken dat u nagenoeg niets weet over de persoon van A.(...) A.(...) K.(...) of over de Hezbollah. U stelde dat dit een onderdeel was van de 'geheimhouding' en was zeer expliciet in deze verklaringen (CGVS, p. 7-8). Uw verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen en de poging tot moord raken dan ook kant noch wal. In tegenstelling met uw eerdere verklaringen, beweerde u plotseling 'alles' te weten over A.(...) A.(...) K.(...), zoals de plaatsen die hij bezocht en dergelijke (CGVS, p. 16). Dit is dan ook een grote ommekeer in uw verklaringen, waar op zich geen geloof aan gehecht kan worden. Een moord is overigens een zeer groot vergrijp waar zelfs de Hezbollah zich niet zomaar aan waagt. Er kan verwacht worden dat u in duidelijke bewoordingen kan beschrijven waarom u gedood zou worden nadat u afstand nam van uw werk als informant. Zo is het immers niet logisch dat men u drie jaar vertrouwde en dat u plots gevisieerd zou worden omwille van uw onbetrouwbaarheid (CGVS, p. 16). U spreekt over de schoten, over het feit dat uw badge werd afgenomen en dat u bedreigd werd, maar op geen enkele manier slaagt u er in om uit te leggen waarom u precies gedood zou worden. Ook uw loutere verklaring dat u A.(...) A.(...) K.(...) had meegedeeld dat u uw activiteit wilde stop zetten, doet hieraan geen afbreuk, te meer u geen gewag maakt van eerdere problemen (CGVS, p. 16-18). U vervalt telkens in dezelfde retoriek dat men u wil vermoorden, echter de context blijft in uw verklaringen onaangeraakt. Het is niet geloofwaardig dat u gezocht zou worden door de Hezbollah omwille van het soort informatie waarover u niet lijkt te beschikken in de eerste plaats. De echt belangrijke informatie over de Hezbollah is, zoals u beaamde, u nooit ter oren gekomen. Een moord is dan ook een zeer zwaarwichtige reactie en is niet geloofwaardig. Nogmaals wordt vastgesteld dat uw versie van de feiten niet berust op de waarheid.

Verder is het niet aannemelijk dat u tweemaal bereid was om terug te keren naar Libanon ingeval de door u beweerde feiten zich werkelijk hadden voorgedaan. Uw familie zou dit echter afgeraden hebben omdat het 'te gevaarlijk' voor u was (CGVS, p. 4). Het is op zich al niet geloofwaardig dat iemand die een ware vervolgingsvrees heeft, bereid zou zijn om vrijwillig terug te keren, ongeacht het telefoontje van uw familie. Deze vaststelling verzwakt nogmaals uw verklaringen. Hier bovenop dient opgemerkt te worden dat u afstand gedaan heeft van uw asielaanvraag en sindsdien geen pogingen ondernam om een wettelijk verblijf te hebben in dit land. In 2011 en 2012 diende u geen asielaanvraag in. Pas in 2013, toen u vastgehouden werd in het gesloten centrum in Brugge, diende u na vier dagen opnieuw een asielaanvraag in (CGVS, p. 4, 6). Van iemand die een gegronde vrees heeft kan verwacht worden dat hij zich voldoende informeert over de asielprocedure. U haalt aan dat u angstig was omdat men ermee dreigde u terug te leiden naar Griekenland (CGVS, p. 3). U toont hiermee aan dat u geen interesse had in de asielprocedure. In het andere geval had u immers geweten dat België geen asielzoekers meer terug stuurt naar Griekenland. Uw verklaringen zijn dan ook geen verantwoording voor het feit dat u na uw eerste asielaanvraag nog twee tot drie jaar gewacht heeft voor een tweede asielaanvraag. Overigens diende u pas vier dagen na uw opsluiting te Brugge een asielaanvraag in, wat andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problematiek.

Tot slot geven u en uw vriendin andere verklaringen voor de schotwonden die u heeft in uw been. Volgens uw verklaringen zijn deze schotwonden het resultaat van de problemen die u had met A.(...) A.(...) K.(...) (Verklaring DVZ, 14 juni 2013). Uw vriendin heeft in de brief die ze stuurde aan het CGVS melding gemaakt van schotwonden als gevolg van de oorlog in Libanon in 2006. Aangezien er echter geen geloof gehecht werd aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw versie van de feiten over de schotwonden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: identiteitsdocumenten uit Libanon, een doktersattest uit België en uit Libanon, artikels over de situatie in Libanon, een brief van uw vriendin en haar moeder en twee klachten (kopieën) die u ingediend zou hebben tegen A.(...) A.(...) K.(...). Aan uw identiteit wordt op zich niet getwijfeld. Het doktersattest uit België bevestigt dat u schotwonden heeft, niets meer en niets minder. Zoals reeds aangehaald geven u en uw vriendin hiervoor een tegenstrijdige verklaring en kan er uit het doktersattest niet afgeleid worden wat de oorzaak is van deze schotwonden. Het medisch attest uit Libanon is opgesteld te uwen behoeven op een moment dat u in België woonde. Dit attest heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. De artikels over Libanon spreken over de algemene situatie en concentreren zich niet op uw individueel asielrelaas. U wordt niet vermeld en de informatie in deze artikels hebben geen rechtstreeks verband met uw situatie. De twee klachtenbrieven die u stelde neergelegd te hebben bevatten noch informatie over uw persoon, noch over die van A.(...) A.(...) K.(...) (CGVS, p. 15, 18, 19). Er kan geen geloof aan gehecht worden dat deze documenten ook maar iets met uw persoon te maken hebben. Deze stukken kunnen dan ook bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de heer Minister van Binnenlandse Zaken en ambtenarenzaken”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 juncto artikel 62 en artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: corruptie-index Libanon, het artikel *“Libanon: op de grens van een burgeroorlog”*, gepubliceerd op De Wereld Morgen op 7 juni 2013, een reisadvies Libanon van 4 juni 2013, het artikel *“Lebanon/Syria: End Indiscriminate Cross-Border Attacks”* van Human Rights Watch van 22 april 2013, informatie over Hezbollah afkomstig van Council on Foreign Relations en informatie over Hezbollah afkomstig van Wikipedia.

3.2. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn werk als ‘informant’ voor de Hezbollah beweging daar hij bitter weinig informatie heeft over de contactpersoon voor wie hij gedurende drie jaar zou hebben gewerkt als informant, hij geen zicht kan geven op de werking van Hezbollah in Saida noch op hun activiteiten, het niet aannemelijk is dat hij door Hezbollah voor deze belangrijke functie zou gekozen zijn omwille van zijn slechte reputatie, zijn ‘slecht gedrag’ en zijn ‘dronken toestand’ en zijn verklaringen over zijn opleiding uiterst oppervlakkig en opvallend summier zijn, (ii) het totaal niet aannemelijk is dat zijn vrienden bij de soennitische al Mostaqbal beweging zo loslippig zouden zijn over hun activiteiten tegenover iemand waarvan bekend was dat hij tot 2007 lid was van een jeugdgroepering van de Hezbollah, het grote gemak waarmee hij blijkens zijn verklaringen aan gevoelige informatie kwam in de context van twee groeperingen met tegenstrijdige belangen en visies niet aannemelijk is en hij er dan ook niet in geslaagd is om uit te leggen hoe hij gedurende de drie jaar dat hij als informant gewerkt zou hebben deze informatie heeft kunnen ontfutselen aan zijn ‘vrienden’, (iii) het verbazingwekkend is dat hij geen beeld kan geven van al Mostaqbal beweging in Saida en zijn medewerkers, (iv) hij er op geen enkele manier in slaagt uit te leggen waarom hij precies gedood zou worden nadat hij afstand nam van zijn werk als informant, (v) het niet aannemelijk is dat hij tweemaal bereid was om terug te keren naar Libanon ingeval de door hem beweerde feiten zich werkelijk hadden voorgedaan en de vaststellingen dat hij afstand gedaan heeft van zijn asielaanvraag en sindsdien geen pogingen ondernam om een wettelijk verblijf te hebben in dit land en hij pas in 2013, vier dagen na zijn opsluiting in het gesloten centrum in Brugge opnieuw een asielaanvraag indiende, andermaal afbreuk doet aan de ernst en de

geloofwaardigheid van de door hem beweerde problematiek, (vi) hij en zijn vriendin andere verklaringen geven voor de schotwonden die hij heeft in zijn been en (vii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 juli 2013 (CG nr. 0920548Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst wordt geïsoleerd. Verzoekers verklaringen zijn immers over de hele lijn vaag, onduidelijk en onwaarschijnlijk.

3.4.1. Zo slaagt hij er vooreerst niet in middels concrete en plausibele verklaringen aan te tonen dat hij daadwerkelijk werkzaam was als informant voor de Hezbollah beweging. Van iemand die gedurende drie jaar als informant werkzaam was voor Hezbollah of voor de 'Saraya al Moqawma', een subgroepering van de Hezbollah, en die deze reden inroept voor het ontvluchten van zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat hij een redelijke kennis heeft van de groepering waarvoor hij beweerde te werken alsook van de rol en de taken binnen Hezbollah van zijn contactpersoon A.A.K., tevens de persoon die hem zou willen vermoorden en die aldus rechtstreeks aan de basis ligt van zijn vlucht uit Libanon. Er kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail over A.A.K. en over de werking en de activiteiten van Hezbollah kent, doch niet dat hij op het merendeel van de hem hierover gestelde vragen geen duidelijk antwoord kan geven (administratief dossier, stuk 4, p. 7-12). Verzoekers manifeste gebrek aan kennis betreft de kern van zijn relaas en brengt dan ook de geloofwaardigheid van zijn werk als informant voor de Hezbollah beweging ernstig in het gedrang. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker wel iets kon vertellen over werking van Hezbollah daar hij meedeelde dat er vier informanten waren die elkaar, waarschijnlijk uit veiligheidsredenen, niet kenden en hij bovendien kon vertellen wie de baas was van A.A.K., dat men niet van hem kan verwachten dat hij alle afdelingen van de Hezbollah zou moeten kennen, dat hij enkel contact had met A.A.K. zodat hij niet kon weten wie diens collega's waren, dat verzoekers werk stopte bij het geven van informatie en het voor hem irrelevant was wat Hezbollah vervolgens deed met deze informatie en het bovendien logisch is dat een gevaarlijke organisatie niet alles zal prijsgeven aan een informant, vermag niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen noch aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die derhalve staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoeker voorts tracht aan te tonen dat zijn profiel als informant wel degelijk geloofwaardig is, stellende dat hij gekozen werd omdat hij gekend stond als een 'relschopper', dat de Hezbollah waarschijnlijk wist dat hij vele vrienden had binnen al Mostaqbal, dat hij bovendien een familielid had met een hoge functie binnen een groepering van de Hezbollah en dat al deze gegevens samen ervoor zullen gezorgd hebben dat hij wel degelijk het correcte profiel had, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met een dergelijk verweer blijft steken in het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband, wat uiteraard geen dienstig

verweer vormt om de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Waar verzoeker nog aanvoert dat het niet klopt dat hij geen informatie zou kunnen geven over de opleiding daar hij zei dat hij bijeenkomsten had gehad waar uitdrukkelijk vermeld werd wat er van hem werd verwacht, leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat ze bijeenkomsten hadden waar gezegd werd wat hij moest doen en hij op de hoogte werd gesteld van zijn taken, dat hij verder de uitleg had gekregen dat er eigenlijk een oorlogscomplot aan de gang was, dat het ging over de Syrische-Iraanse samenwerking in tegenstelling tot de Amerikaanse-Israëlische samenwerking en dat Tayar al Mostaqbal werkt voor het Amerikaanse-Israëlische kader. Verzoeker verklaarde verder geen Hezbollah training of training over de Hezbollah te hebben gekregen (administratief dossier, stuk 4, p. 12). Dergelijke verklaringen over de opleiding die verzoeker zou hebben genoten zijn echter dermate oppervlakkig dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Gelet op het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het ongeloofwaardig moet worden geacht dat Hezbollah iemand op pad zou sturen zonder een gedegen opleiding en zonder garantie dat deze persoon te vertrouwen was.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling als informant voor Hezbollah wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat hij evenmin plausible verklaringen weet af te leggen over de wijze waarop hij gevoelig informatie wist te bekomen van zijn vrienden bij al Mostaqbal. Verzoeker blijft erbij dat hij informatie kon krijgen door zijn vrienden te manipuleren. Hij herneemt dat het vrienden betroffen waarmee hij een zeer hechte band had daar ze samen waren opgegroeid en stelt dat hij enkel kan zeggen dat hij effectief informatie kon krijgen via zijn vrienden en dat hij niet kan instaan voor hun daden. Ofwel waren zijn vrienden zodanig naïef, ofwel wisten zij dat hij voor de Hezbollah werkte en speelden zij het spelletje mee, aldus nog verzoeker. Opnieuw bezondigt verzoeker zich aan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij andermaal niet vermag afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen die op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat verzoeker er doorheen zijn verklaringen niet in slaagde aannemelijk te maken op welke manier hij in staat was om gevoelige informatie te ontfutselen aan zijn vrienden. Verzoekers oppervlakkige verklaringen aangaande de wijze waarop hij deze informatie bekam, via “een babbeltje” en “een grapje”, zijn immers geenszins overtuigend te noemen. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij geen lid was van al Mostaqbal zodat hij helemaal geen kennis over al Mostaqbal hoefde te hebben, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker beweert immers dat zijn taak als informant voor de Hezbollah precies bestond in het vergaren van informatie aangaande de al Mostaqbal beweging (administratief dossier, stuk 4, p. 11 en p. 18). Het tart dan ook iedere verbeelding dat verzoeker geen duidelijk beeld kan schetsen van de al Mostaqbal beweging in Saida en zijn medewerkers. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, moet de informatie die verzoeker zou verkregen hebben ongetwijfeld met de medewerkers te maken hebben gehad. Dat verzoeker, die beweert gedurende drie jaar als informant werkzaam te zijn geweest, aldus enkel de naam kan geven van een parlementariër en twee bekende personen doch niet weet hoe de al Mostaqbal beweging in Saida georganiseerd is, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn profiel als informant.

Aangezien verzoeker er doorheen zijn verklaringen niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij werkzaam was als informant voor Hezbollah of voor de ‘Saraya al Moqauwma’, een subgroepering van de Hezbollah, moeten tevens zijn verklaringen omtrent de doodsbedreigingen en de poging tot moord nadat hij afstand nam van zijn werk als informant ongeloofwaardig worden geacht. De motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat verzoeker er tijdens zijn gehoor niet in slaagde uit te leggen waarom men hem gedurende drie jaar zou vertrouwen om hem vervolgens te viseren omwille van zijn onbetrouwbaarheid, is dan ook overtollig en niet determinerend, wat niet belet dat de overwegingen dienaangaande steun vinden in het administratief dossier. De kritiek op deze overtollige motieven, namelijk dat Hezbollah een zeer invloedrijke politieke partij is in Libanon en door sommige staten zelfs aanzien wordt als een terroristische organisatie en het bijgevolg evident lijkt dat zij hun hand er niet zullen voor omdraaien om een ‘verrader’ te doden, dat hij bepaalde kennis had over de Hezbollah doordat hij drie jaar bij de organisatie had gewerkt, dat het voor zich spreekt dat het een risico is om zo iemand ‘te laten lopen’ en het dan ook logisch is dat de Hezbollah geen risico’s wilde nemen en hem wilde uitschakelen, zelfs al wist hij minder dan dat Hezbollah meende dat hij wist, kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie aangaande de Hezbollah is te dezen niet relevant nu verzoeker er niet in slaagt zijn profiel als informant voor de Hezbollah aannemelijk te maken. De loutere verwijzing naar algemene informatie over

de situatie in het land van herkomst toont immers nog geen persoonlijke vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat voorafgaat.

3.4.2. Daarnaast ondermijnt de vaststelling dat verzoeker tot tweemaal toe stappen ondernam om vrijwillig terug te keren naar Libanon op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is het immers op zich niet geloofwaardig dat iemand die een ware vervolgingsvrees heeft bereid zou zijn om vrijwillig terug te keren, en dit ongeacht een telefoontje van zijn familie. Met de argumentatie dat het niet evident is om zich in een vreemd land te bevinden, zonder enige familie, dat hij uiteraard liefst in zijn eigen thuisland zou wonen en dat het feit dat hij na contactname met zijn familie toch weigerde om naar zijn thuisland terug te keren net de gegrondheid van zijn vrees aanduidt vermits iemand die zijn familie en zijn thuisland mist en die tot twee keer toe beslist om terug te keren naar zijn thuisland hiervan enkel afstand zal doen indien een terugkeer ernstige consequenties voor hem teweeg brengt zodat zijn weigering om naar zijn thuisland te gaan zijn gegronde vrees ondersteunt, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande overwegingen.

Ook het gegeven dat verzoeker afstand gedaan heeft van zijn eerste asielaanvraag in 2010 en sindsdien geen pogingen ondernam om een wettelijk verblijf te bekomen in België en hij pas in 2013, vier dagen na zijn opsluiting in het gesloten centrum in Brugge opnieuw een asielaanvraag indiende, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging en doet andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde problematiek. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, afstand doet van zijn asielaanvraag en vervolgens telefonisch van een familielid verneemt dat een terugkeer naar zijn thuisland te gevaarlijk is, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij met bekwame spoed een nieuwe asielaanvraag indient, wat verzoeker heeft nagelaten te doen. Verzoekers verklaring waarom hij zo lang wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, namelijk dat het verzamelen van nieuwe elementen tijd in beslag neemt, kan zijn nalatige houding niet verschonen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn familie hem reeds in 2010 wees op het gevaar waarin hij verkeerde. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat hij de documenten die hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag neerlegde meebracht uit Libanon (administratief dossier, stuk 4, p. 18-19) en bijgevolg reeds enkele jaren in zijn bezit zijn. Verzoeker brengt derhalve geen afdoende verantwoording bij voor het feit dat hij na zijn eerste asielaanvraag zo lang wachtte om zich opnieuw vluchteling te verklaren. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers tweede asielaanvraag niet om reden van overmacht laattijdig werd ingediend maar dat dit zijn eigen keuze betrof en dat zijn gedrag haaks staat op de ernst van de door hem ingeroepen vrees. Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geen tijdslimiet voorop stelt voor het indienen van een tweede asielaanvraag, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en overwegingen.

3.4.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn asielaanvraag in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zo kan de verklaring van verzoekers vriendin en de doktersattesten niet worden aanvaard als sluitend bewijs van verzoekers bewering dat zijn schotwonden het resultaat zijn van de problemen die hij zou hebben gekend met A.A.K.. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geven verzoeker en zijn vriendin een andere verklaring voor de schotwonden in zijn been. Waar verzoeker voorhoudt dat deze schotwonden het gevolg zijn van zijn problemen met A.A.K., bewering waaraan hij ook blijft vasthouden in het verzoekschrift, blijkt uit de brief van zijn vriendin dat hij deze schotwonden heeft als gevolg van de oorlog in Libanon in 2006. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker vrijwillig neergelegde brief niet strookt met zijn eigen verklaringen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet doch stelt eenvoudigweg dat zijn vriendin zich vergist heeft en dat hij onmogelijk kan instaan voor de daden van zijn vriendin. Het louter stellen dat een dergelijk document, dat neergelegd werd met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat hij dit zelf niet heeft opgemaakt, is echter allerminst ernstig. Het is immers evident dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij zelf neerlegt. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen onder punt 3.4.1. en 3.4.2. die leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers versie van de feiten over de schotwonden.

Wat het doktersattest uit België betreft, wordt in de bestreden beslissing correct gesteld dat dit enkel bevestigt dat verzoeker schotwonden heeft doch hieruit niet kan worden afgeleid wat de oorzaak is van

deze schotwonden. Het medisch attest uit Libanon is opgesteld op vraag van verzoeker op een ogenblik dat hij reeds in België woonde. Dit attest heeft dan ook een gesolliciteerd karakter en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. De twee klachten die verzoeker zou hebben neergelegd bevatten noch informatie over zijn persoon, noch over die van A.A.K. (administratief dossier, stuk 4, p. 15 en p. 18-19) en kunnen verzoekers asielaanvraag dan ook niet staven. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten uit Libanon en de artikels over de situatie in Libanon, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging. Ook de brieven van verzoekers vriendin en haar moeder kunnen bezwaarlijk volstaan om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

3.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen

aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog als zou hij deel uitmaken van een sociale groep is dan ook niet dienstig. Daargelaten de vraag of “een groep die ingaat tegen de Hezbollah in Libanon” kan worden beschouwd als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het desgevallend behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep dan ook irrelevant. Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar de macht van de Hezbollah en de corruptie in Libanon, waardoor de Libanese politie niet in de mogelijkheid is om hem bij te staan en hulp te bieden, benadrukt de Raad dat gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas ook de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst niet dienen te worden onderzocht.

3.6.1. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.6.2. Verzoeker laakt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in Libanon ten gevolge van het conflict in Syrië zodat volgens hem het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Verzoeker voert aan dat Libanon zich op de grens van een burgeroorlog bevindt. Hij wijst er in dit verband op dat er reeds verschillende aanslagen zijn geweest op het grondgebied van Libanon naar aanleiding van de steun die Hezbollah biedt aan het Syrische leger. Onder verwijzing naar een reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Libanon ondermaats is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker tevens naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie, waaruit moet blijken dat er reeds verschillende slachtoffers zijn gevallen naar aanleiding van het conflict in Syrië dat zich uitbreidt naar Libanon. Er mag dan ook van een zorgvuldige overheid verwacht worden dat zij deze informatie mee in rekening neemt bij het nemen van haar beslissing daar deze aanslagen voor hem ernstige gevolgen kunnen hebben, aldus nog verzoeker.

De Raad benadrukt te dezen dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Met de stelling dat de veiligheidssituatie in Libanon ondermaats is en neerleggen van het artikel “*Libanon: op de grens van een burgeroorlog*”, gepubliceerd op De Wereld Morgen op 7 juni 2013, een reisadvies Libanon van 4 juni 2013 en het artikel “*Lebanon/Syria: End Indiscriminate Cross-Border Attacks*” van Human Rights Watch van 22 april 2013 toont verzoeker niet aan dat er actueel in Libanon sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan geenszins blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 23 juli 2013 (Subject Related Briefing “Libanon” “*Actuele Veiligheidssituatie*” van 12 november 2012) blijkt dat, ofschoon de situatie gespannen is en er gewag kan worden gemaakt van toenemende spanningen tussen leden van de sjiitische en soennitische geloofsgemeenschappen, niet kan worden besloten dat er in Libanon thans sprake zou zijn van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt eveneens dat voornamelijk het Noorden van Libanon sterk gekenmerkt wordt door periodes van instabiliteit en toenemende polarisatie aangaande het Syrisch conflict. Dit gaat gepaard met toenemend sektarisch geweld. Dit geweld concentreert zich in een aantal wijken en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. De Syrische crisis heeft tot dusver nog geen impact

op Zuid-Libanon (p. 24-31). De informatie die verzoeker aanbrengt maakt melding van diverse incidenten, voornamelijk in de Bekaa vallei in het Noorden van Libanon en sluit derhalve volledig aan bij de informatie vervat in hoger aangehaalde SRB. Verzoeker is blijkens zijn verklaringen echter afkomstig uit Saida, gelegen in het Zuiden, waar de Syrische crisis vooralsnog geen impact heeft. Ook uit het reisadvies – dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten – kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.8. Waar verzoeker in fine vraagt om, uiterst subsidiair, bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS